

Thriller

Van Suzanne Hazenberg verscheen eveneens bij
uitgeverij Anthos

Obstructie

Eet

Suzanne Hazenberg

Thriller

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2281 1

© 2013 Suzanne Hazenberg

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Mark Owen/TrevillionImages

Foto auteur Tessa Posthuma de Boer

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Boris en Ella

Donderdag 26 april

I

Mijn leven was al behoorlijk stressvol, maar nadat ik die plastic tas tussen de berg schoenen onder de kapstok had gevonden, bleek dat het nog vele malen erger kon. Had ik maar nooit opgeruimd die dag. Sommige dingen wil je niet weten, en al helemaal niet zien.

Iedereen gooit altijd maar van alles neer bij ons in de gang. Niet alleen de kinderen zelf – ik heb er vier, mijn man niet meegeteld – maar ook hun vrienden en vriendinnen. De enige jas die aan de kapstok hangt en alle schoenen die op het daarvoor bestemde rek staan zijn van mij, de rest ligt ordeloos in en naast een Ikea-kist op wieltjes die ik daar ooit heb neergezet om de schooltassen in op te bergen. Jassen, dassen, mutsen, handschoenen, schooltassen, plastic tassen, scooterhelmen, tennisrackets, schoenen, kaplaarzen – alles op de grote hoop. Elke avond graai ik de tassen ertussenuit om de lunchtrommels – soms met het brood er nog in – en de niet opgegeten appels en mandarijnen eruit te halen. ‘Anders gaat het schimmelen en stinken, jongens.’ Dat zeg ik bijna elke dag wel een keer, maar niemand trekt zich er iets van aan. Mama regelt het allemaal wel. En als zij dat niet doet, doet niemand het. Dan maar geen brood mee naar school. Je kan altijd wel een paar euro van papa aftroggelen voor een broodje kroket.

‘Geef ze nou geen geld,’ zeg ik elke keer. ‘Zo leren ze het nooit.’ Dan humt hij instemmend, mijn man, en doet het de volgende keer gewoon weer. Ik probeer hem ook al twintig jaar

te leren dat de schaar in de rechterkeukenla ligt en de pleisters in het badkamerkastje, maar sommige dingen beklijven gewoon niet bij mannen.

Voordat ik achter mijn computer ga zitten, als iedereen weg is, maak ik eerst een rondje door de slaapkamers op de bovenste verdieping: ik doe overal de gordijnen open en zet de ramen op een kier, raap vieze onderbroeken en sokken van de vloer en stop ze in de wasmand. Ik doe overal de lichten uit en in de badkamer van de jongens draai ik de dopjes op alle tubes tandpasta. Drie stuks, want ze zweren allemaal bij hun eigen merk. Onze dochter is gelukkig wat netter en daarom mag zij onze badkamer op de eerste verdieping gebruiken.

Eigenlijk mag ik niet meer op de jongenskamers komen sinds ik Dylan geconfronteerd heb met een zootje papieren zakdoekjes vol opgedroogd je-weet-wel dat ik in zijn bed had gevonden. De ammoniaklucht sloeg me in het gezicht toen ik het dekbed opensloeg. Niet dat ik boos was, ik vind het zelfs niet meer dan normaal, maar ik wil dat hij die doekjes in de vuilnisemmer gooit. Oké, ik had het onderwerp misschien niet moeten aansnijden waar de anderen bij waren, maar om daar nou zó kwaad over te worden. Ik trek me niet veel van het verbod aan; ze merken het niet eens als ik er geweest ben.

Het is hier net een vijfsterrenhotel. Ik bedoel: het is hier géén vijfsterrenhotel. Dat is wat ik altijd tegen de kinderen zeg. Soms lijkt het wel of mijn man en kinderen denken dat ik enkel en alleen op aarde ben om hun leven te faciliteren. Nooit heb ik tijd om af te maken waar ik zelf mee bezig ben. Zit ik achter de computer, midden in een zin: 'Mam, ik krijg de rits van mijn jas niet open.' Sta ik in een winkel bij de kassa, gaat mijn mobiel: 'Mam, de printer doet het niet.' Of sta ik onder de douche mijn benen te ontharen: 'Mam, ik kan mijn gymschoenen nergens vinden.'

'Maar mam, dat is toch een compliment, dat je zo nodig bent?' zegt Dylan soms met dat charmante lachje van hem. Natuurlijk smelt ik en schiet te hulp.

En dan heb ik het nog niet eens gehad over de was: elke dag

een flinke mand vol, met één overhemd, vijf shirts, zes onderbroeken, zes paar sokken, en vier of vijf spijkerbroeken – waarvan in de zakken soms nog geld, sleutels, pennen of papieren zakdoeken zitten, die als ze onontdekt blijven de hele was verpesten – en een stapel handdoeken, ondanks het feit dat iedereen van mij twee dagen met een handdoek moet doen. Zeven keer zes onderbroeken in de week maakt tweeënveertig onderbroeken, keer tweeënvijftig weken: ik was 2184 onderbroeken per jaar (even aangenomen dat de jongens inderdaad elke dag een schone aantrekken) en heb dus in de afgelopen vijftien jaar 32.760 onderbroeken gewassen. En dan heb ik de schrikkeljaren niet eens meegerekend.

Alles wassen is nog niet het ergst, het in de droger gooien ook niet, maar alles vouwen!

‘Doe dat dan niet,’ zei mijn man een keer, maar toen ik zijn raad had opgevolgd en wij alle zes elke ochtend vloekend in een enorme baal schone was graaiden om er twee bij elkaar passende sokken uit te vissen, kwam hij daarvan terug. We hebben nu op zondag een vouwhalfuurtje: ieder vouwt zijn eigen kleding op. Het idee dat dat ook nog netjes zou moeten gebeuren heb ik maar laten varen.

De was inruimen doe ik zelf. Andy heeft het één keer gedaan, maar toen waren we allemaal van alles kwijt. Mijn sokken lagen in Lynns lade, Troys onderbroeken in die van Dylan, de theedoeken in de linnenkast in plaats van in het keukenkastje. Sommige kledingstukken hebben we zelfs nooit meer teruggevonden.

Ik doe alle genoemde taken trouwens niet uit zorgzaamheid, maar omdat ik een controlfreak ben. Uit angst dat anderen de dingen niet goed, of minder goed doen, doe ik ze liever zelf. Ik schep er nu eenmaal plezier in om alles perfect in orde te hebben. Ik kan er niet tegen als de broodzak niet is dichtgeknoopt en het aanrecht vol kruimels en beboterde messen ligt. Dan smeer ik liever een sneetje voor ze, waarna ik alles weer netjes op z'n plaats leg.

Ik vind het wel jammer dat ik door mijn perfectionisme niet wat meer oog voor de kinderen heb gehad. Ik zag altijd eerst hun snotneuzen, dan pas de tekeningen die ze hadden gemaakt. Dwars door hun drukke verhalen heen haalde ik een pakje papieren zakdoeken uit mijn handtas, veegde de snottebellen af en kon dan pas luisteren naar wat ze eigenlijk vertelden. Als ik tenminste niet aan het bedenken was welke mails ik nog moest sturen. Het is namelijk ook echt niet interessant wat kleuters te vertellen hebben, hooguit kan je geboeid raken door het enthousiasme in hun stem. Wat kan mij het schelen dat Jesse mandarijnen heeft getrakteerd. Of dat ze iets vormeloos van klei hebben gemaakt. Ik doe natuurlijk wel opgetogen, maar eigenlijk ben ik het niet. Dat voelen ze misschien aan. Kinderen zitten niet te wachten op een gestreken schoon T-shirt en een gezonde maaltijd om klokslag zes uur. Ze willen AANDACHT. Ik ben weliswaar een knuffelende en zorgzame moeder, maar geen aandachtige. Ik kan niet alleen maar geven. Ik heb tijd voor mezelf nodig, voor mijn eigen gedachten, dus sluit ik me vaak emotioneel af. Waarschijnlijk heb ik mijn kinderen daarmee tekortgedaan. Dat is een pijnlijk besef, maar probeer je karakter maar eens te veranderen.

Natuurlijk heb ik wel aandacht als er iets belangrijks is, maar belangrijkheid is een subjectief begrip. Verdriet en pijn zijn belangrijke dingen, lijkt me, maar die emoties laten ze haast nooit zien, laat staan dat ze erover praten. Ze vertellen de gekste dingen.

Vraagt er een: 'Waarom zijn je ogen dicht als je niest?'

'Geen idee,' antwoord ik.

'Omdat ze anders uit hun kassen vliegen.'

Wat moet ik met die informatie? Is het een mop? Een waarschuwing? Gewoon een weetje? Ik moest erom lachen, maar dat bleek een foute reactie. Kind boos en sprak de hele middag niet meer tegen me.

Als ik íéts moeilijk vind is het wel in het hier en nu leven. Zit ik te werken, denk ik aan het toneelstuk waar ik die avond naar-

toe ga. Zit ik in de schouwburg, denk ik aan het werk van morgen. Alles wat in de toekomst ligt, lijkt me altijd heerlijk, maar is het zover, dan vind ik er zelden iets aan. Ik wil altijd op vakantie, weg van de dagelijkse sleur, maar lig ik op een bounty-eiland, dan verveel ik me. Gaan we kamperen, erger ik me rot aan die klotetent en fantaseer ik over thuis zijn of op een bounty-eiland liggen. Overgeorganiseerd, dat ben ik. Dat is natuurlijk heel fijn – ik ken genoeg chaotische vrouwen die wat meer zoals ik zouden willen zijn, maar ze weten niet dat ik langzaam aan het veranderen ben in een soort robot.

Goed, terug naar die plastic tas. Die ik vond toen ik die megastapel schoenen aan het sorteren was. Tijdens het schrijfproces komt de flow namelijk beter op gang wanneer ik mijn handen laat wapperen dan wanneer ik achter mijn beeldscherm blijf zitten. Zo'n flow is heerlijk, want als ik daar eenmaal in zit, kan ik eindelijk de drang om andere dingen te doen weerstaan, en kan ik achter elkaar doortypen tot de laatste letter op papier staat.

Maar de flow was ver te zoeken die ochtend. Dus ik stond op van achter mijn bureau, liep de trap af en toen viel mijn oog op die enorme zoi onder de kapstok. Ik ging er op mijn knieën voor zitten en begon paren te vormen van alle losliggende schoenen en laarzen. Het werd een lange rij met voornamelijk sneakers, variërend van maat 39 (Lynn) tot 46 (Troy). Ook maakte ik paren van een baal handschoenen, vouwde ik alle dassen op en maakte een mooi stapeltje van de mutsen. Alle reserveschooltassen gooide ik in de Ikea-kist.

Toen ik de bewuste plastic tas tegenkwam, wilde ik hem eerst weggooiden, omdat ik dacht dat hij leeg was, maar toen bedacht ik dat ik hem kon gebruiken om alle dassen, mutsen en handschoenen in te stoppen en schudde ik hem met een handbeweging open. Er dwarrelde iets uit, dus trok ik hem verder open en keek erin.

Het eerst dacht ik aan mijn dochter. Die is namelijk nogal zelf-destructief, dus toen ik al die plukken blond haar zag, kiefde de angst mijn hart als een mes in tweeën. Wat had ze nu toch gedaan? Was het nerveuze, tot bloedens toe nagelbijten nog niet genoeg? Had ze nu ook een groot deel van haar haar afgeschoren?

Maar ik herinnerde me dat ik haar een halfuur eerder nog had staan uitzwaaien en dat al haar blonde haren toen nog gewoon aan haar hoofd zaten. Aarzelend stak ik mijn hand in de tas en liet het haar tussen mijn vingers glijden. Toen zag ik het pas goed: de wortels zaten er nog aan, met een beetje bloed hier en daar. Ik hield een tas met iemands uitgerukte hoofdhaar in mijn hand. Ik word niet snel onpasselijk, maar nu voelde ik toch een zekere misselijkheid opkomen. Wat was dit?

Ineens herinnerde ik me ook dat ik onze hond de avond ervoor, toen we terugkwamen van ons laatste rondje door het park, had moeten wegtrekken bij de zoi in de gang. Hij had er als een bezetene aan staan snuffelen en ik had gedacht dat er waarschijnlijk in een van de tassen nog een boterham met gekookte worst zat.

Een golf van opluchting stroomde door me heen: het was een grap. Een practical joke van de jongens. Haha, dat ik dat niet meteen had doorgehad. Natuurlijk, zoiets kon ik verwachten. Ik zeurde ze namelijk al weken aan het hoofd over een boek dat ik van plan was te schrijven. Naast mijn reguliere werk, het huishouden en de zorg voor man en kinderen, had ik een uitlaatklep

nodig. Ik wilde iets schrijven wat écht van mijzelf was en waarin ik ook iets van mezelf kwijt kon. Het moest een thriller worden, maar ik kon maar geen plot verzinnen dat luguber en origineel genoeg was. En nu hadden ze blijkbaar besloten om me een handje te helpen.

Ik ging door met opruimen, maar een gevoel van ongerustheid bleef me de rest van de dag achtervolgen. Die plukken haar zagen er zo echt uit, waar hadden ze die vandaan gehaald? Ik zocht op internet of je iets dergelijks kon bestellen bij een of andere website, maar ik kon het niet vinden. Ik stond zelfs even met mijn mobiel in de hand om de jongens te bellen, maar ik deed het toch maar niet. Eigenlijk kon ik me niet voorstellen dat mijn zoons me zo de stuipen op het lijf zouden willen jagen, omdat ze wisten hoe bezorgd ik was om hun zusje.

Maar als zij er niet achter zaten, wie dan wel? Mijn stemming sloeg om van ongerust naar opgelucht naar kwaad en weer terug naar ongerust.

Voor de kost ben ik dialoogschrijver voor een dagelijkse televisieserie met veel verwickelingen. Dit zou zo een scène uit die serie kunnen zijn. Ik kroop even in de huid van Angela, een van onze hoofdpersonages, en probeerde te bedenken hoe zij zou reageren op zo'n tas met haar, en waar de vondst allemaal toe zou kunnen leiden. Angela had toch al heel wat meegemaakt. Ze was als baby in het ziekenhuis verwisseld, als peuter ontvoerd, als puber misbruikt en als volwassene getrouwd met de man die later haar tweelingbroer bleek te zijn, maar geconfronteerd met de macabere haardos zei ze niet veel, in mijn hoofd dan.

'Voor een dialoogschrijver heb ik weinig tekst,' zei ik tegen mijn man toen we ons bronzen huwelijk vierden met een etentje en er een lange stilte viel. Hij moest daar toen erg om lachen. Dat was natuurlijk ook mijn bedoeling. Ik maak hem graag aan het lachen en ik lach ook graag om hem. Onze humor bindt ons sterker dan al het andere, sterker dan de andere overeenkomsten die we hebben, sterker zelfs dan onze kinderen ons binden. Het

is überhaupt een misvatting dat kinderen je nader tot elkaar brengen. Ze klinken je wel aan elkaar vast, in de zin dat je via hen voor altijd een familieband hebt, maar in emotionele zin drijven ze een wig tussen jou en je partner en poeren ze net zolang tot de constructie het begeeft. Bij ons is dat nooit gebeurd hoewel er vier breekijzers aan ons huwelijk gewrikt hebben.

Tegen alle stellen die het leuk hebben samen en twijfelen of ze een kind willen, zou ik willen roepen: neem een hond, die zijn een stuk makkelijker op te voeden. Maar dat wist ik pas toen ik er al vier had. Kinderen dan.

De oudste is negentien en heet Troy. Hij doet dit jaar eindexamen vwo. Hij is in de vijfde blijven zitten omdat hij meer aan het blowen was dan aan het leren. Hele dagen hing hij rond in het winkelcentrum vlak bij de scholengemeenschap. Blikjes bier drinken, blowen en dingen jatten. Zo sleet hij zijn dagen, samen met een groepje andere jongens. De plaatselijke middenstand werd gek van ze en kreeg het voor elkaar dat er een winkelverbod kwam voor scholieren van het Bosmancollege. Toen we eenmaal in de gaten kregen dat Troy spijbelde, hebben we hem flink aangepakt. Telefoon in beslag genomen, geen zakgeld meer gegeven en elke dag erbij zitten als hij huiswerk maakte. Dat kostte een hoop tijd, maar het heeft wel geholpen. De afgelopen anderhalf jaar heeft hij zich voorbeeldig gedragen.

Toen ik mijn oudste voor het eerst in mijn armen hield, was ik vervuld van liefde maar ook van angst. Ineens besepte ik dat als ik niet voor hem zorgde, niemand dat zou doen. Dat ik totaal verantwoordelijk was voor zijn welzijn. Dat ik hem kon maken of breken. Die macht beangstigde me, en het besef dat hij niet meer weg zou gaan, dat ik ten minste achttien jaar aan hem vastzat, of ik hem nou aardig vond of niet, benauwde me. Een partner kies je uit, je kind niet. God verhoede dat hij straks op mijn moeder bleek te lijken, of nog erger, op mezelf.

Omdat Troy een lief en rustig knulletje was dat amper huilde en veel tadeloos lachte, wilden wij wel een tweede kind. Dat was leuk voor Troy, later.

Toen ik vier maanden zwanger was van wat een twee-eiige tweeling bleek, kwam Troy pas goed tot leven. Hij kroop en klom het hele huis door en sloopte alles. Maar toen was het al te laat. Er waren nog twee jongens onderweg, Lloyd en Dylan, die nu zeventien zijn en op de havo zitten. Een tweeling krijgen lijkt leuk, maar er een hebben is bij tijd en wijle best verschrikkelijk. Op het consultatiebureau kom je met een peuter en twee baby's vier handen tekort, om het maar niet over het vervoersprobleem te hebben, met twee Maxi-Cosi's en een buggy. En dan de jaloezie tussen tweelingkinderen! Vooral Dylan was vreselijk: knuffelde ik Lloyd, dan begon hij te krijsen. Toen hij een peuter was, mepte hij Lloyd gewoon van mijn schoot.

'Nee Dylan,' zei ik dan vriendelijk maar stellig, zoals de arts van het consultatiebureau me had geadviseerd. 'Mama is nu even bezig met je broertje. Straks ben jij aan de beurt.'

Maar van Lloyd hoefde het dan al niet meer en hij liet gewillig mijn schoot aan Dylan, die zodoende altijd zijn zin kreeg.

Dylan is als tweede geboren, een paar ons lichter dan zijn broertje. Vanaf zijn geboorte tot de puberteit leek hij met zijn gedrag te roepen: vergeet mij niet, ik ben er ook! En dat riep hij zo hard dat niemand hem ooit over het hoofd kon zien. Eigenlijk moesten we altijd ons best doen om juist Lloyd niet te vergeten, die nooit om aandacht vroeg. Gelukkig is Dylan sinds een jaar of twee minder driftig en minder jaloers, je zou hem zelfs evenwichtig kunnen noemen. Maar dat heeft dus wel vijftien jaar geduurd.

Ondanks de concurrentiestrijd waren en zijn Lloyd en Dylan dol op elkaar. Tweelingen raken uiteindelijk vaak zo op elkaar gericht dat je als moeder alleen nog maar voor spek en bonen meedoet.

Toen we drie jongens hadden, wilde mijn man doorgaan tot we een meisje hadden. Eigenlijk vond ik het wel goed zo, maar diep in mijn hart was ik ook nieuwsgierig hoe het zou zijn om een dochter te hebben, dus besloot ik nog één kans te wagen. En nummer vier werd inderdaad een meisje, ze is nu vijftien.

Een vierde jongen had Flynn moeten heten, tien jaar later hebben we onze hond maar zo genoemd. (Hoewel ik de y-fase toen al ontgroeid was, maar toen begonnen onze kinderen het juist leuk te vinden.) Onze dochter noemden we Marilyn. Als we hadden geweten dat ze net zo ongelukkig zou worden als die andere Marilyn, de originele, hadden we dat natuurlijk niet gedaan. We noemen haar trouwens meestal Lynn. Behalve als ik kwaad op haar ben, dan noem ik haar Marilyn Lydia de Ruyter, want zo heet ze voluit.

Ze is mooi, maar ze doet er alles aan om dat te verbergen. Ze heeft piercings in haar oren, haar neus en haar onderlip, ze draagt zwarte, vormeloze kleding en ze zet dikke zwarte lijnen onder en boven haar blauwe ogen. Goddank is ze opgehouden haar haar zwart te verven, want dat maakte haar gezichtje zo bleek en ongelukkig dat ik er vaak verdrietig van werd. Haar haar is nu weer gewoon blond. Ze trekt de mouwen van haar sweatshirts tot over haar knokkels en zit meestal in elkaar gedoken tegen de cv-radiator naast de bank.

Ik vermoed dat ze anorexia heeft, ze is broodmager, heeft het altijd koud en schuift tijdens de maaltijden met haar eten heen en weer. Haar naakte lichaam verbergt ze voor me. Altijd de badkamerdeur op slot, en ook haar eigen kamer barricadeert ze tegen indringers. Het is anderhalf jaar geleden begonnen, ze was toen net veertien. Daarvóór was ze een redelijk onbekommerd meisje.

Het komt uiteindelijk neer op een diepgewortelde onzekerheid, denken we. Ze loopt nu bij haar vierde psychotherapeut. Bij de vorige drie is ze weggelopen zodra het confronterend werd, dus het zal niet lang meer duren voor ze ook bij deze weggaat. Geen idee hoe het dan verder moet.

Tegen ons, haar ouders, praat ze niet, althans niet over wat haar echt bezighoudt. Ook niet over andere dingen trouwens. Ze zegt amper wat, alleen als ze een driftbui heeft klinkt er vaak een scheldkanonnade en vernielt ze het een en ander. Soms ben ik zelfs bang voor haar; ze is me al verschillende keren aangevlogen, en dan bijt en krabt ze.

Zo slaat ze iedereen van zich af en wordt ze eenzamer en eenzamer. Sommige mensen géven anderen energie, maar er zijn ook mensen die de energie van anderen wegzuigen. Mijn dochter is zo iemand. Als ik een halfuur met haar bezig ben geweest, voel ik me volslagen leeg en depressief. Het is zelfbehoud dat ik me de laatste tijd een beetje voor haar ongelukkigheid afsluit.

Om haar te dwingen door te zetten met de therapie houden we haar voor dat ze zich zal moeten laten opnemen als ook deze gesprekken niet helpen. Ze hoort niet tussen de gekken, zegt ze, want ze is natuurlijk doodsbang, maar soms moet je in het belang van je kind meedogenloos zijn als ouder.

Op school bakt ze er niets meer van. Ze is op het vwo begonnen, maar is inmiddels afgezakt naar vmbo-niveau. Daar maakte ik me eerst nog druk om, maar tegenwoordig is mijn grootste angst dat ze zich op een dag zal verhangen, als ik even niet oplet.

Natuurlijk hebben we er veel verdriet van en maken we ons er zorgen over, mijn man en ik. Onze grootste wens is haar weer te zien lachen. Maar ja.

Lloyd, die drieëntwintig minuten ouder is dan Dylan, is de knapste van het stel. Hoewel hij en Dylan best op elkaar lijken, heeft hij altijd net dat ongrijpbare, dat aantrekkelijke zelfverzekerde, dat bij zijn broer ontbreekt. De afgelopen anderhalf jaar is dat overigens veranderd. Waar het sinds de puberteit beter gaat met Dylan, gaat het met Lloyd, net als met zijn zus, juist slechter. Hij heeft een soort obsessie. Hoewel hij pas zeventien is, is hij voortdurend bezig met zijn haar. Het wordt op sommige plekken dunner en hij wil dat koste wat het kost verbergen. Hij is veel bezig zijn nog dikke haar over de wat kalende plekken te draperen, en waarschijnlijk zien buitenstaanders hierdoor niet dat hij enigszins kalend is. Wij natuurlijk wel, en we maken ons vooral zorgen over zijn reactie daarop, maar erover praten wil hij absoluut niet. Het hele onderwerp hoofdhaar is verboden terrein.

Lloyd heeft als enige van het stel al verkering. De gelukkige is

Britt, een klasgenote van Marilyn. Het grootste kutwif van de hele school, volgens onze dochter, maar desondanks heten we Britt sinds een maand of vier bijna dagelijks warm welkom. Ze is nogal een *catch*, alle jongens op school zijn jaloers op Lloyd en misschien is dat ook de reden dat alle meiden zo'n hekel aan haar hebben. Ze is niet echt mooi, maar haar uitstraling is krachtig en sensueel. Ik snap heel goed waarom ze al die mannelijke hormonen op hol doet slaan.

Mijn man heet Andy, mijn eigen naam is Ymke. Ik begin waar hij ophoudt, grappen we altijd. Omdat we al die y's zo leuk vonden, hebben we ook onze kinderen en zelfs de hond een naam met die letter erin gegeven.

We zijn allebei tweeënveertig en inmiddels tweeëntwintig jaar bij elkaar.

In de serie waarvoor ik schrijf, houdt geen huwelijk stand. Al een paar maanden na het begin van een relatie is er altijd iemand die zich begint te vervelen of gaat er iemand vreemd. Dat is omdat geluk niet leuk is om naar te kijken. Sterker nog, het is saai om naar te kijken. Geluk beleven is wel leuk, dat weet ik uit ervaring. Ik heb het saaiste, fijnste huwelijk dat er bestaat.

Dat verbaast mij zelf ook. Ik had, als kind van gescheiden ouders, niet gedacht dat dit geluk voor mij zou zijn weggelegd, maar niets bleek minder waar. Tweeëntwintig jaar waren we gelukkig, totdat ik die klotetas in de gang vond.